

ÎNCHINAREA ÎN DUH ȘI ADEVĂR

- Duminica a cincea după Paști, a Samarinenții -

În convorbirea cu femeia samarineancă, Mântuitorului Iisus Hristos ne descoperă taina adevăratei închinări, a adevăratului cult care se cuvine adus lui Dumnezeu și prin care omul intră în legătură cu El. Omul, căzut în crunta robie a păcatului, cu puterile sale spirituale grav deteriorate, nu avea nici o șansă în acest disperat efort. Fără Revelație, religia nu poate fi decât o iluzie. Revelația este descoperirea unui lucru secret, ascuns. Revelația dumnezeiască este descoperirea de Sine a lui Dumnezeu, a ființei și a planurilor voii Sale. Ea se dă ființelor raționale, este ieșirea liberă a lui Dumnezeu din „lumina cea neapropiată” în care locuiește El pentru a Se face cunoscut oamenilor (1 Timotei 6, 16). Descoperirea dumnezeiască este cu putință și în ceea ce privește

Descoperitorul și în ceea ce privește primitorul. Unul vrea să descopere, celălalt este creat să primească Revelația. Iisus Hristos vine cu Lumina Sa în cel mai adânc întuneric de rătăcire și păcat. Mântuitorul vine în Samaria, ai cărei locuitori amestecaseră datele Revelației dumnezeiești cu tot felul de influențe străine, încât ajunseseră să se închine „cui nu știu”. De aceea iudeii nu-i iubeau pe samarineni, considerându-i mai răi decât păgânii. Însă Mântuitorul Iisus Hristos îi vorbește samarinence, acestei femei păcătoase, oferindu-Se să-i dea apa cea vie, de care nu va înseta niciodată și care face în cel ce o bea „izvor de apă curgătoare spre viață veșnică”. Iisus i Se descoperă ca fiind Prorocul, care i-a spus tot ceea ce a făcut. Despre închinare, Domnul spune că aceasta este a omului duhovnicesc, adică a omului născut din nou prin credința în Hristos și prin apa cea vie a Duhului Sfânt. Această taină îi descoperă Fiul lui Dumnezeu femeii samarinence: „închinarea în Duh”. Ea este închinarea cea adevărată, în care este prezent Duhul lui Dumnezeu, cu care Însuși Duhul Sfânt se roagă în noi și împreună cu noi. Această închinare antrenează deopotrivă și sufletul și trupul nostru. Sfântul apostol Pavel va spune mai târziu: „Vă îndemn, deci, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu, ca închinarea voastră cea duhovnicească” (Romani 12, 1). Iisus Hristos S-a făcut Om văzut și ni se împărtășește în chip văzut. Îl primim pe Hristos, cu umanitatea Sa îndumnezeită, în chipul pâinii și al vinului, la Sfânta Euharistie. Recunoscând bunăvoința a Sa, nu avem decât să ne supunem Lui, binecuvântându-L și mărindu-L. La orice Sfântă Liturghie vine Sfântul Duh pe care Domnul i L-a făgăduit și samarinencii. Să nu cădem sub osânda falsei închinări, ci să fim acei închinători pe care Părintele ceresc îi voiește: „în Duh și adevăr”. Amin.

OAMENI ȘI FLORI

Sfânta Scriptură ne spune că Dumnezeu, în ziua a treia, a făcut iarba, pomii, tot ceea ce ține de vegetație, înțelegându-se aici și florile (Facere 1, 11-12). Raiul însuși, locul unde a fost lăsat să trăiască omul, este numit în Biblie grădină, zidită special de Dumnezeu pentru om în Eden, spre răsărit (Facere 2, 8), cu plante și flori plăcute la vedere și pomi cu roade bune de mâncat. Omul a căzut, a trebuit să părăsească Edenul, însă florile au rămas să-l însoțească în pribegia lui pe pământ, amintindu-i, prin frumusețea lor, de iubirea Creatorului, la vederea Cărui Chip se bucura în paradis. Privind florile, nu putem decât să învățăm de la ele cum să trăim împreună fără să ne facem rău unii altora. Atotputernicul a creat ceva atât de plăpând și l-a așezat pe Adam în grădina făcută de El ca făptura cuvântătoare să se minuneze de lucrarea Lui și să mulțumească pentru acest dar. Minunându-ne, am putea spune cu David: „Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat?” Culoarea și mirosul florilor ne fac semn, freamătul lor în bătaia vântului și tresărirea lor la picăturile de ploaie sunt un îndemn la atenție și grijă. Pentru că ele „mărturisesc” despre Dumnezeu. În Predica de pe munte, Hristos îi îndeamnă pe oameni să fie asemenea florilor, asemenea crinilor câmpului, care nici nu se ostenesc, nici nu torc, dar pe care Dumnezeu îi împodobește mai mult decât pe Împăratul Solomon în toată mărirea sa. Floarea mai are și un alt rost. Ea asigură înmulțirea oricărei plante. Din floare se formează fructele și semințele. Floarea înseamnă așadar viață. Dar și puritate. Floarea ne însoțește în toate împrejurările vieții. De la botez până la înmormântare. La naștere și la cununie. Floarea este simbolul prețuirii, al dragostei și prieteniei dintre dăruitor și dăruit. Trăind într-o lume zbuciumată, chinuită, floarea este un balsam pentru orice suflet rănit. Floarea poate reflecta trei aspecte: iubirea, bucuria și pacea. Floarea ne vorbește despre frumusețe, dar și despre trecerea timpului. Aceasta este misiunea florilor pe pământ, pentru om. Iubirea oamenilor pentru flori este indiciul sensibilității și chiar al sfințeniei. Floarea este ca un indicator pentru starea interioară a omului. Psihologic, florile nu anihilează emoțiile negative luptând direct împotriva lor, ci ajută la dezvoltarea stărilor pozitive. De altfel, aceasta este o lege universal valabilă, răul nu poate fi învins prin atacarea lui, ci prin înmulțirea binelui. Acțiunea florilor nu este, așadar, chimică sau farmacologică. Impactul emoțional al florilor este mental, atrăgând bucurie, sugerând o stare de rugăciune. Florile sunt, după oameni, cele mai gingașe făpturi. Orice floare ca să ajungă la maturitate are nevoie de soare și apă. Ele caută lumina asemenea sufletului însetat de Lumina-Hristos. Florile sunt întotdeauna generoase, ele se dăruiesc tuturor, oamenilor, insectelor, păsărilor. Oamenii nu sunt așa totdeauna, dar ei pot și nu este niciodată prea târziu să o facă.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este cumpătarea creștină?

Răspuns: Cumpătarea creștină este virtutea prin care credinciosul pune cuvenita măsură în toate faptele vieții sale: în mâncare, băutură, îmbrăcăminte; în vorbe și în toată purtarea sa. „Să umblăm cuviincios, ca ziua; nu în ospete și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă. Ci îmbrăcați-vă în Domnul Iisus Hristos și grijă de trup să nu o faceți spre poftă” (Romani 13, 13-14), spune Sfântul Apostol Pavel. Virtutea cumpătării cere stăpânirea poftelor. „Să vă feriți de poftele cele trupești, care se războiesc împotriva sufletului” (1 Petru 2, 11). Sfântul Apostol Petru mai spune că pe lângă știință, omul trebuie să aibă și cumpătare (2 Petru 1, 6). Cumpătarea nu îngăduie mai multe trebuințe decât cele pe care le avem în firea noastră și împiedică crearea de trebuințe prisositoare. Prin aceasta, cumpătarea se arată foarte folositoare atât trupului, cât și sufletului, căci ea pune frâu și îndemnului la păcat. Călcarea cumpătării se răsfrânge uneori foarte greu asupra trupului, pricinuindu-i boli îndelungate, chin și chiar moarte. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Lipsa de înfrânare în mâncare consumă și putrezește trupul omenesc și-l roade cu suferințe, până ce e distrus printr-o boală îndelungată”. Roadele virtuții cumpătării sunt: blândețea, smerenia, buna cuviință în vorbă și purtare, sănătatea trupească și sufletească.

Întrebare: Ce este bărbăția creștină?

Răspuns: Bărbăția sau curajul este însușirea sufletească a creștinului de a-și împlini cu statornicie îndatoririle sale și a înfrunta cu hotărâre toate greutățile și primejdiile vieții. Ea se arată ca tărie sufletească de a împlini cuvântul Sfintei Evanghelii în viață, căci tăria sufletească este necesară atât pentru înfruntarea suferințelor trupești, cât și celor morale. Lupta împotriva ispitelor se duce cu puterea bărbăției creștine. Sfântul Apostol Pavel spune: „Fraților, întăriți-vă în Domnul și întru puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toate armele Lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului” (Efeseni 6, 10-11).

Întrebare: Sunt în Sf. Scriptură pilde pentru bărbăția creștină?

Răspuns: Pildă pentru bărbăția creștină ne dă Dreptul Iov, care a suferit fără murmur și a strigat: „Oare omul nu este pe pământ ca într-o slujbă ostășească?” (Iov 7, 1). Dar cea mai mare pildă de tărie ne-a dat-o Mântuitorul, Care a biruit toate suferințele și ispitele. Pilda Lui au urmat-o toți sfinții și martirii și trebuie să o urmeze orice creștin. Roadele virtuții bărbăției sunt: răbdarea și statornicia. Împotriva bărbăției se păcătuiește prin: sfială, care face pe credincios să se teamă prea mult de greutățile vieții; lașitate, care-l face să fugă de greutățile vieții; îndrăzneală, care-l face să nu vadă și nici să cântărească primejdia, să se ducă la ea, împotriva judecății minții sănătoase.

Întrebare: Ce trebuie să mai știm despre virtuțile morale?

Răspuns: Virtuțile morale sunt o lucrare văzută a iubirii față de Dumnezeu. Împodobindu-se cu ele, creștinul va folosi și în viața pământească, și în cea viitoare, căci sufletele oamenilor primesc pentru virtute răsplătă, iar pentru greșeli, pedepse. v. u.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE ȘI ACTIVITĂȚI
Vineri 19 mai	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 20 mai	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie la Biserica „Eternitatea”
Duminică 21 mai	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Darurile lui Dumnezeu

Un om se plânge de soarta lui și cârtea împotriva lui Dumnezeu: „Unora le trimite Dumnezeu multă bogăție, dar mie nu mi-a dat nimic”. Auzind acestea, un bătrân i-a spus: „Oare ești atât de sărac, cum te vaeți? Ți-a dat Dumnezeu tinerețe și sănătate?”. „Acestea, ce-i drept, mi le-a dat: cu puterea și cu sănătatea stau bine”. L-a luat bătrânul de mână dreaptă și l-a întrebat: „Ți-ai tăia această mână pentru o mie de lei?”. „Nu, nu mi-aș tăia-o”. „Dar stânga?”. „Nici stânga”. „Dar ai fi de acord să fii orb pentru zece mii de lei?”. „Doamne ferește! Pentru toți banii din lume, nu mi-aș da vederea”. „Vezi, a spus bătrânul, câte bogății ți-a dăruit Dumnezeu, iar tu te plângi?”.

Dragoste pentru mântuire

Trei călugări s-au dus la un bătrân încercat în viața duhovnicească și au început să se laude cu nevoițele lor. „Eu am învățat pe dinafară tot Vechiul și tot Noul Testament!”, a zis cel dintâi. „Ai umplut văzduhul de vorbe”, i-a răspuns bătrânul. Al doilea a început și el: „Eu, părinte, mi-am copiat toată Sfânta Scriptură!”. „Nici tu n-ai vreun folos din lucrarea ta”, i-a zis bătrânul. „Eu, părinte, fac minuni!”, a strigat al treilea. „Nici tu nu ai folos”, i-a spus bătrânul și acestuia, „fiindcă și tu ai alungat de la tine dragostea”. „Dacă vrei să vă mântuiți, să aveți dragoste și milă față de aproapele vostru”.

Să privim la noi

A fost odată un porumbel care își tot schimba cuibul, fiindcă nu putea să sufere mirosul neplăcut, acru, de care erau pătrunse cuiburile. Într-o bună zi, s-a plâns de asta unui porumbel bătrân și încercat. Acesta, după ce l-a ascultat, i-a zis: „la aminte, faptul că te tot muți dintr-un cuib în altul nu schimbă nimic, fiindcă mirosul care te supără atât de mult nu vine de la cuib, ci de la tine însuși”.

Dialog înțelept

Un copil a fost întrebat cândva în felul următor: „Îți dau un ban dacă-mi spui unde se află Dumnezeu”. „Iar eu îți dau doi bani dacă-mi spui unde nu se află”, a răspuns copilul.

Scrisoarea

Un tânăr a mers la oficiul poștal și a întrebat: „Aveți cumva o scrisoare pentru mine de la tatăl meu?”. Funcționara de la ghișeu i-a spus foarte firesc: „Da, poftiți!”. Și i-a dat o scrisoare. Tânărul a luat scrisoarea și a plecat. A citit-o: erau niște vești de acasă. Și cum mergea el așa pe drum, și-a dat seama că, de fapt, el când a cerut scrisoarea nu a spus cum îl cheamă. S-a mirat cum a știut funcționara că era vorba despre plicul adresat lui. S-a dus înapoi și a întrebat funcționara, iar aceasta i-a răspuns: „Păi, ia uitați-vă ce scrie pe plic!”. Tânărul a întors plicul și a văzut că acolo scria: „Pentru fiul meu”. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!